

Choreograaf en auteur Michiel Vandevelde: 'Het is tijd voor anarchie!'

[Els Van Steenberghe](#)

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

01/05/18 om 21:00 - Bijgewerkt op 04/05/18 om 16:41

[Uit Knack van 02/05/18](#)

Choreograaf, auteur en curator Michiel Vandevelde verdiepte zich met dertien jongeren in *Paradise Now*, een stuk van The Living Theatre dat in 1968 commotie veroorzaakte.

'De jongeren hebben het laatste woord. Ze zijn niet naakt, wél machteloos.' © Danny Willems

In 1968 riepen de acteurs in adamskostuum antikapitalistische slogans. Jullie ook?

Michiel Vandevelde: Nee. Het is om juridische redenen niet mogelijk om minderjarigen naakt op de scène te zetten. In 1968 was die naaktheid een vorm van seksuele bevrijding, anno 2018 denken jongeren veel intelligenter over seksualiteit. Waarin de spelers - tussen de dertien en drieëntwintig jaar oud - me wel teleurstelden, was hun gebrek aan politiek inzicht en zin voor activisme. Dat is begrijpelijk: het leven in België is comfortabel in vergelijking met dat op veel andere plekken in de wereld.

Waarom wilt u met hen dit vier uur durende cultstuk opvoeren?

Vandevelde: Ik wilde met jongeren nadenken over wat er van de idealen uit 1968 geworden is omdat ze te jong zijn om een historisch bewustzijn, laat staan een duidelijk toekomstperspectief te hebben. Maar we spelen het stuk niet zomaar na. Zelfs in 1968 vonden velen het al oersaai. *(lacht)* Weet u wat boeiend is? De overlevering ervan. Er bestaat enkel een drie kwartier durende compilatievideo van, waardoor het stuk één groot hoogtepunt lijkt! Het tegendeel was

waar, als je de kritieken mag geloven. Julian Beck en Judith Malina, die The Living Theatre in 1947 hadden opgericht in New York, turnden met deze radicale productie hun gezelschap om tot een collectief. Zo belichaamden ze de tijdgeest. Mijn performers belichamen de vijftig jaar die ons van 1968 scheiden.

Hoe doen ze dat?

Vandevelde: Denk aan 20 januari 2009: de dag waarop Barack Obama, omringd door zijn gezin, zijn inauguratiespeech uitspreekt als president van Amerika. Dat was een van de hoopvolste momenten uit de afgelopen vijftig jaar. Zulke iconische gebeurtenissen ensceneren de jongeren met niets meer dan hun dansend lijf. Een soundtrack - van Elton Johns *Your Song* over The Who's *Love Reign Over Me* tot protestgeluiden - kleurt die scènes mee in.

Daarna brengen de jongeren hun interpretatie van fragmenten uit de 1968-versie van *Paradise Now*. Die creatie bestond uit acht delen, elk deel verwees naar een chakra, want de voorstelling was ook een spirituele trip. We gebruikten het oorspronkelijke script als inspiratiebron, bijvoorbeeld tijdens het improviseren van een overgangsrutueel van het leven naar de dood.

Tot slot wordt het publiek uitgenodigd op het podium. Ik liet de jongeren veel filosofische teksten lezen over wanhoop, liefde en vriendschap. Vanuit die lectuur en het wroeten in het verleden formuleren de jongeren hun gedachten over de toekomst.

Bijvoorbeeld?

Vandevelde: Een sleutelgedachte is: 'Als we bevrijd zijn van het geloof, kunnen we de tijd begrijpen. Hoop moeten we laten varen: de wereld is een dolgedraaide machine, en de menselijke wil is impotent. Enkel vriendschap rest ons.'

We willen het publiek verwarren en de schoonheid van een door kunst opgeroepen wereld laten ervaren. De jongeren hebben het laatste woord. Ze zijn niet naakt, wél machteloos. Er wordt zo veel van hen verwacht op politiek en klimatologisch vlak. Maar ze krijgen geen sleutels om aan die toekomst te werken. Daarom is het tijd voor anarchie!

Paradise Now van FABULEUS gaat op 8 mei 2018 in première in STUK te Leuven, is van 12 tot 13 mei 2018 te zien tijdens het Kunstenfestivaldesarts te Brussel en op 26 mei 2018 in Vooruit te Gent. www.fabuleus.be, www.kunstenfestivaldesarts.com, www.michielvandevelde.be